

1

Buvo naktis, lēkiau per miškus nesiekdams letenėlėmis žemės. Puri uodega sekė iš paskos kaip debesėlis, šnervės traukė vėsius nakties kvapus.

Monstriškas kūnelis galėjo atlikti daugybę dalykų, kurių nepajėgiau būdamas žmogumi.

Aš esu pavidalo keitėjas – stebuklingu ketureiliu moku pakeisti pavidalą. Taigi galiu rinktis, kada būti monstriuku, o kada žmogumi.

Už nugaros girdėjau sunkų kanopų dunksėjimą į samanas – mano naujasis draugas

kentauras Kenas šuoliavo taip, kad prakaito pūslai tiško nuo arkliškosios jo kūno dalies. Žaidėme gaudynes tarp medžių kamienų.

Jaučiausi stiprus ir laisvas. Vis dėlto buvome atsargūs ir laikėmės šešėlyje. Ištempęs ausis klausiausi, ar neišgirsiu žmonių.

– Manau, man reikia valandėlę pailsėti, – sušnarpštė Kenas.

Aš linktelėjau. Žaidėme ilgai, pats irgi šnopavau iš nuovargio, o liežuvis beveik žeme vilkosi. Mudu patraukėme prie senos eglės, kur pasislėpę po sunkiomis šakomis šachmatais žaidė Magnolija ir Jasė.

Mano bičiulis Jasė – vaiduoklis berniukas, kuris paskendo įlūžęs per ledą į Kristalinį ežerą – mąstydamas apie kitą ėjimą pasikasė šalną. Antroji mano draugė vaiduoklė mergaitė Magnolija atrodė patenkinta, akys

blizgėjo. Ji kaip visada artėjo prie pergalės.
Magnolija irgi paskendo. Nors tai įvyko
daugiau nei prieš šešiasdešimt metų, niekas
neturėjo tokių gyvų akių. Ir tokio
gražaus vardo.

Aš išsitiesiau šalia jų ant nugaros. Kenas ėmė kasyti man užausį. Iš laimės laižiau jam ranką. Tai buvo mano padėka – pavirtęs monstriuku nemoku kalbėti.

– Ak, kaip buvo gera palakstyti, – ištarė Kenas ir vėl sušnarpštė. – Nors po tokios treniruotės rytoj skaudės raumenis.

Kenas buvo vos devynerių, visai kaip aš. Pasakojo, kad anksčiau galėjo nepavargdamas šuoliuoti per gūdžius miškus ir beribes dykumas. Jam buvo vieni juokai įveikti aukštus kalnus ir galias upes, bet paskui buvo pagrobtas klouno Kriugerio, kuris privertė dalyvauti pribloškiančio ir nepakartojamo Kriugerio cirko pasirodymuose.

Aš ir mano bičiuliai monstrai Keną išgelbėjome. Nedaug trūko, kad ir pats būčiau pakliuvęs į nelaisvę. Dabar klounas

Kriugeris sēdi kalējime. Dēl manēs gali ten ir supūti.

– Netrukus būsiu jau tiek sustiprējis, kad galēsiu pabandyti grīžti namo, pas šeimā, – pasakē Kenas. – Be galo jū pasiilgau.

– Jie tavēs irgi, – pakēlē akis nuo lentos Magnolija. – Esu visiškai tuo tikra.

Jasē ģinirtingai linksēdamas žiūrējo ģ Kenā guodžiančiu žvilgsniu. Jis negalējo kalbēti, nes skēsdamas taip rēkē, kad neteko balso.

Magnolija šypsojosi Kenui, bet žvilgsnį temdē liūdesio šēšēlis. Ji puikiai suprato, kaip jis jaučiasi.

Pati irgi ilgējosi savo mamos Alisos, o ši jos. Aš tai žinojau, nes Alisa buvo mano kaimynē ir draugē. Tik jai nevalia sužinoti, kad Magnolija tebesivaidena mūsū miestelyje Irede.

Tai paslaptis, kaip ir viskas, kas susiję su monstrų pasauliu.

Net mano paties šeima nežinojo, kad keičiu pavidalą. Išsaugoti paslaptį buvo svarbiau nei kada nors. Kas, kad Kriugeris buvo demaskuotas esąs apgavikas – jam vis tiek pavyko išgąsdinti žmones. Irede gyventojai mirtinai bijojo monstrų.

Dabar netgi egzistavo grupuotė, pasivadinusi NAMAI. Jos pavadinimą sudarė pirmosios šių žodžių raidės: *Norinčių atsikratyti monstrais asociacija Irede*. Sakė saugantys miestą nuo kraujo ištroškusių pabaisų.

– Šachas ir matas! – ištare Magnolija ir patenkinta nusišypsojo Jasei.

Šis giliai atsiduso. Prie šachmatų lentos Magnolija buvo neįveikiama.

– Reikėtų jau grįžti, – pasakė Kenas.

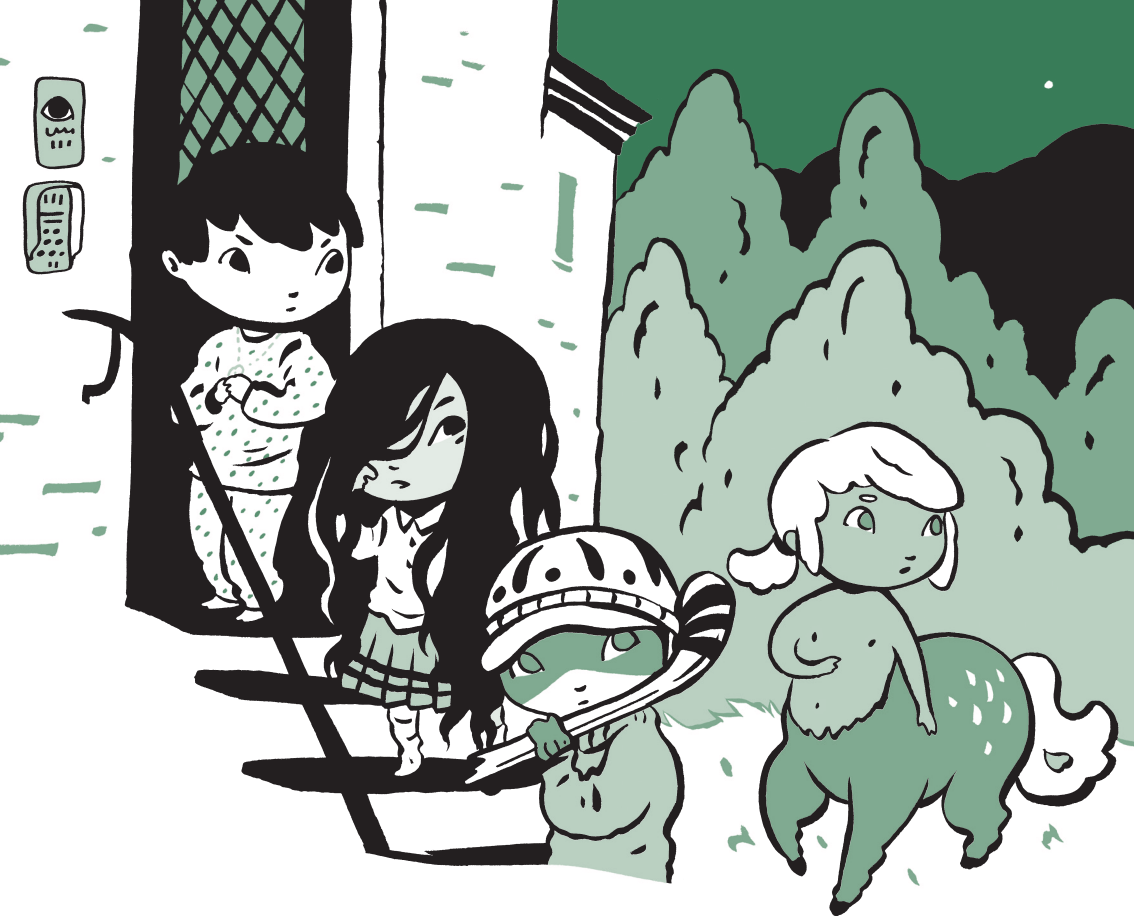
Jis buvo teisus. Metas į biblioteką „Pelėda“ – slaptą monstrų susirinkimo vietą. Nors buvome atsargūs, lauke visada esama pavojaus būti pastebėtiems.

Mes nusėlinome per mišką. Visą laiką žvalgėmės, norėdami įsitikinti, kad niekas nepastebės. Galiausiai medžiams praretėjus pūkštelėjome į upelį, kuris teka per Iredą. Maloniai vėsus vanduo nešė į centrą.

Kai priartėjome prie vidinio bibliotekos kiemo, aš šuniuku išplaukiau ant žolės. Išlipęs taip pasipurčiau, kad vanduo nutiško į visas puses. Tada mintyse sukalbėjau burtažodžius:

*Ranka – letenėlė, burtai ir triukai,
Nosis, snukutis, žmogutis – monstriukas,
Keičiu pavidalą kaip laivoas uostą,
Kartais esu beuodegis, o kartais nors glostyk.*

Kitą akimirką tapau pižama vilkinčiu
berniuku ir susigūžiau nuo vėjo. Basomis
pėdomis jaučiau šaltą žolę. Išsitraukęs ant
kaklo kabantį raktą nuskubėjau rakinti
bibliotekos durų.

Prieš įeidami dar kartą apsidairėme. Slaptoji
menė po biblioteka buvo didžiausia paslaptis iš
visų. Ten mes, monstrai, buvome saugūs.

Bent jau tada taip maniau.